

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година VIII

Број 12

Март 2010.

www.paracinac.com

ПАРАЋИНСКА
ПАМЕТАРНИЦА

ЗНАМЕНИТИ
ПАРАЋИНЦИ
ДР ВИЋЕНТИЈЕ РАКИЋ

МУЗЕЈ У ПАРАЋИНУ

РАЗГЛЕДНИЦЕ
ПАРАЋИНА

СПОРТ

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

Поморавско ратно гротло

Када је славни римски цар Октавијан, иначе савременик Христов, од 35 – 33. године успео да освоји све илирске земље до Дунава и Мораве, а нешто касније и остатак Балканског полуострва, јавила се нада да ће у овим крајевима завладати мир и отпочети нови живот.

Заведен је ред и право, почела се развијати трговина, становништво се почело множити. Римљани су убрзо започели са просецањем путева дуж Моравске долине која постаде главна веза југа са севером. Друмовима су марширале војске а између маршева трговински каравани.

Али како на овом свету Господ уређује по својим мерилима и критеријумима а не по жељама земних великаша и моћника, период римске власти и културе прође и уступи ове просторе млађим, модернијим и оспособљенијим народима за живот.

Најпре се појављују Готи, германско племе са севера. Правац њиховог продора је Моравска долина. Године 269. успели су да продру чак до Ниша, али их до ногу потуче римски цар Клаудије.

Овај историјски податак за нас је занимљив, јер је ово први од неколико страшних пострадања поморавског живља, ни кривог ни дужног, само зато што се нашло на „с кућом на сред друма“.

Следећи удар, који ће уследити 375. од стране Хуна, племена монголске расе, које продираше из средње Азије ка Европи, заталаса не само Римским царством него и читавом Европом. Чврсте границе римске империје пуцају као од шале, а Балканско полуострво постаје једно велико тркалиште варвара и пљачкаша. У тим околностима они који инстинктивно настоје да преживе повлаче се дубоко у планине и непроходне пределе.

Тако је Римско царство у Поморављу заменило варварство.

Шта је остало од Римљана у Јагодинском округу?

Највише – гробља. Народ их назива „римска“ или „латинска“ гробља. Ова гробља не морају бити заиста римска, али у народној свести је сачувано сећање на Римљане и њихову вишевековну владавину Поморављем. Други егзактни доказ су римски новчићи пронађени у Карановцу, Избеници или поред мале црквице у Варварину.

А шта су за собом остављали новопридошли варвари? Крв и кости.

Под вођством свог силног хана Атиле, Хуни су кренули на Византију, која је наследила римско царство на истоку. Немамо података о отпору локалног становништва али имамо сведочење једног очевица који је пролазио Моравском долином, након похода Хуна, и наилазио је на читаве „гомиле костију које се беле по пољу“. Било је то средином 5. века.

За следеће господаре наших простора, Аваре, каже се да су наследници и потомци моћних Хуна, чија је сила и моћ такође била временски орочена,

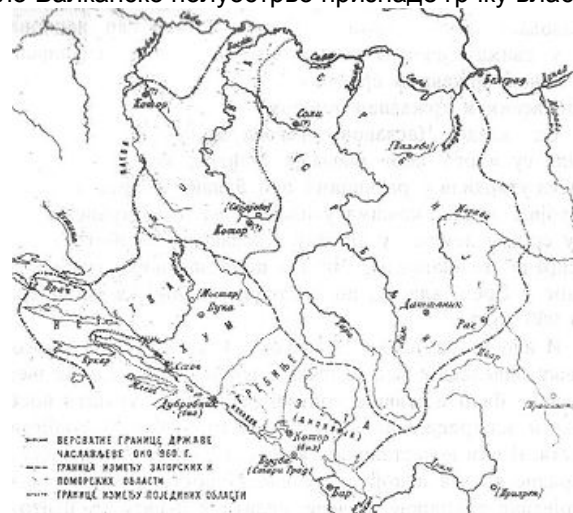
као и свака друга. Званични историчари су, нажалост, склони да тврде како су Словени у друштву Авара, као пљачкашко племе од половине 5. века повремено упадали преко Дунава у Поморавље. Тако на позорницу Европе долазимо као пљачкаши. Ваљда смо због тих „стarih заслуга“ још увек мета плачке и окупације и суседа и оних моћнијих. Као да хоће „да наплате старе дугове“. Зато се и пише лажна историја.

Било како било, једно је тачно: Јагодински округ био је у 6. веку настањен Словенима који су признавали византијску власт. Неко шире уједињење словенских племена која су насељавала остале просторе на Балкану није било могуће с обзиром на начин живота и организацију заједница све до појаве непосредних Немањиних предака и оформљења Рашке државе.

Али, на велику несрећу житеља Поморавља ово време је у суседство довело у 8. веку само неколико хиљада ратоборних и немилосрдних Монгола Бугара. Иако малобројни врло брзо су покорили читав Балкан и избили на Јадран.

Већ 814. године Бугари су заузели били све до Колубаре а житељи Јагодинског округа уђоше у састав бугарске државе.

Наравно, ни ова окупација неће потрајати дуго, као ниједна друга. Међутим, на историјску сцену ступа велики бугарски цар Симеун (893 – 927), који поново овлада читавим Балканом. Али после његове смрти Срби се ослободе под вођством Часлава Клонимировића (931 – 960) који је први окупио већи број српских племена у већу државну заједницу. Бејаше то држава која је избијала на реке: Морава, Сава, Уна, Цетина и Бојана. После Часлављеве смрти, пошто се Византија оснажила цело Балканско полуострво признаде грчку власт...

Србија у доба Часлава Клонимировића

Јагодински округ остаде под византијском влашћу све до 1183. када поново уђе у састав српске државе коју чврсто утврди велики српски жупан Стеван Немања.

Љубиша Јовановић

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНЦИ

Др Вишентије Ракић
(1881-1969)

Др Вишентије Ракић рођен је у Параћину 1881.год. где је завршио Основну школу и Нижу гимназију. Отац му је био бакалин а мајка домаћица.

Након завршене Ниже гимназије одлази за Београд где завршава гимназију и Филозофски факултет. Као најбољи у својој генерацији и кратког службовања у Јагодинској гимназији као суплент 1907.год. изабран је за државног питомца за изучавање практичне филозофије на Универзитету у Лајпцигу. После четири године успешних студија и докторске дисертације јула 1911.год. враћа се у Србију где је следеће 1912.год. изабран за доцента за предмет „Методика средњошколске наставе„ на Филозофском факултету у Београду. На факултету остаје до 1938.год. када је пензионисан а потом се враћа у свој родни град Параћин, где наставља дружење са књигом све до смрти, 5.октобра 1969.год.

Др Вишентија Ракића красиле су многе врлине, наставничке и људске. Био је веома скроман, природан, непосредан, а надасве љубазан човек. Волео је своје студенте и био увек спреман да им помогне било где у кабинету или потстанарском стану.

Говорио је тихо, предавања су му била изузетно посећена а излагања јасна и концизна из претходно обнављање пређеног градива.

Др Вишентије Ракић био је толерантан у односу на иступања студената, била она политичка или нека друга, увек исто расположен за пријатељско световање са млађим људима.

Писати о др Вишентије Ракићу и његовим научним радовима је врло тешко, али се мора истаћи његова личност, рад и педагошке идеје.

Сви који су писали о др Вишентије Ракићу истицали су његову педагошку вредност као и његова схватања о народном образовању, о његовом непристрасном и отвореном критичком односу према времену у коме је живео.

Морамо поменути и његова размишљања о политичком схватању, о обичајима, о васпитању игром и уметношћу, његова осећања природе, функције васпитања у животу, о васпитавању за национално јединство и друго што је везано за општу културу, као и све осало што је повезано са стручном педагогијом.

Овај текст има за циљ да упозна Параћинце и пријатеље Параћина о најважнијим подацима из живота др Вишентије Ракића.

О др Вишентије Ракићу и његовим радовима писали су : др Владета Тешић, др Никола Потковњак, др Јован Ђорђевић, мр Живорад Цветковић, др Душан Савићевић, Снежана Радовановић, Никола К. Матић и други .

Др Вишентије Ракић може се уврстити међу најзначајније научнике педагогије у нас.

Напонена :

Морамо истаћи да је материјал о др Вишентије Ракићу коришћен из књиге: „Настава и васпитање„ коју је издао Савез педагошких друштава Србије и „Васпитање игром и уметношћу„ коју је уздала Библиотека Др Вишентије Ракић из Параћина поводом 110. год. рада Библиотеке.

Све ово говори о месту, значају и улози наше Библиотеке.

Редакција Параћинца

ПРЕДСЕДНИЦИ ОПШТИНЕ ПАРАЋИН

СПИСАК ПРЕДСЕДНИКА
ОПШТИНЕ ПАРАЋИН

1. Богдан Ђорђевић – Татар Богдан начелник и старешина у Параћину 1833-1839. година
2. Лазар Манојловић, председник одбора Параћин 1901. године
3. Јулијус Минх, индустријалац, председник општине Параћин 1918. године
4. Живота Миленковић, трговац, председник општине Параћин 1933-1936 године
5. Божидар Стојковић, председник општине Параћин 1937-1938
6. Владимир Јевтић, трговачки агент фабрике штофова, председник општине Параћин 1938-1941
7. Фрањо Паулус, радник фабрике штофова, председник општине Параћин 1941-1944
8. Јосиф Миленковић, хотелијер, председник општине Параћин 1944. године
9. Милосав Радојковић, сајција, председник одбора Параћин 1944. године
10. Мr.ph. Душан Нешић, председник ГНО Параћин 1945-1947
11. Радослав Димитријевић, председник НОО Параћин 1948-1950
12. Ђорђе Трајковић председник НО Параћин 1953
13. Јаков Теодосијевић, председник НОО Параћин 1955-1956
14. Стеван Стојковић, металостругар, председник НОО Параћин 1954-1956
15. Љуба Стаменковић, председник општине Параћин 1956-1960
16. Милутин Милошевић, инжењер шумарства, председник НОО 1962-1963
17. Градибор Савић, пољопривредни инжењер, први председник општине Параћин по политичкој реорганизацији 1963-1967
18. Драгиша Ђокић, председник Скупштине општине Параћин 1967-1969
19. Љубомир Огњановић, дипломирани економиста, председник Скупштине општине Параћин 1969-1974
20. Слободан Миливојевић, председник Скупштине општине Параћин 1974-1982
21. Топлица Недељковић, дипломирани правник председник општине Параћин 1982-1986
22. Витомир Иванишевић, председник Скупштине општине Параћин, 1986-1988
23. Миомир Миловановић - Кале, дипломирани правник председник Скупштине општине Параћин 1989-2000
24. прим.др. Предраг Томковић, председник Скупштине општине Параћин 2000-2004
25. Саша Пауновић, дипломирани инжењер електротехнике, председник општине Параћин 2004-

РАЗГЛЕДНИЦЕ

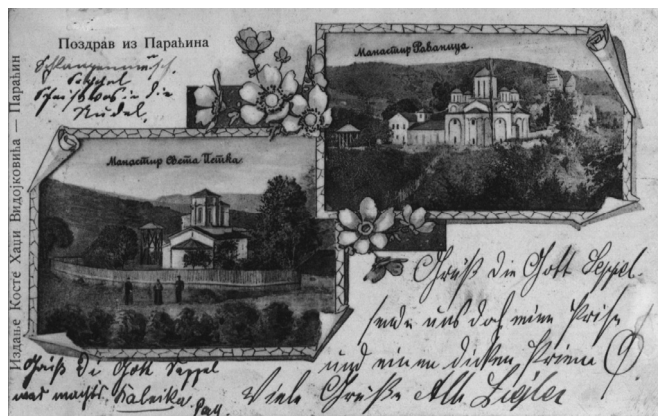
Поздрав из Параћина

Крајем 19. века у Србији модернизација поштанског система и убрзана достава поштом је условila појаву велике распрострањености разгледница. Разгледнице представљају јединствену и популарну визуелну форму, која је имала место и значење у одређеном културно-историјском и уметничком контексту. Производила се и дистрибуирала масовно и биле су снажно комуникационо средство, чији се значај и функција крајем 19. века у многим аспектима може упоредити са оном коју сада имају савремени електронски и дигитални медији. У то време су прописане и тачне димензије (9x14cm) илустрованих поштанских карата или разгледница.

И наш град је имао своје разгледнице на почетку 20. века. Илустрације неких од њих су дате и у овом тексту. На самом почетку разгледнице су се разликовале од данашњих. Целокупна површина реверсне (задње) стране била је предвиђена за адресу. Аверсна (предња) страна имала је визуелни део са мотивом који се односи на град и празан део на коме се писало. Уобичајено, је негде на овој страни стајао и натпис Поздрав из Параћина. Разгледнице су на почетку рађене техникама цртежа, акварела и фотографије.

Поздрав из параћина – дописна карта 1902.

Дописна карта-Раваница и Св. Петка 1908.

Црква у Параћину, разгледница око 1910.

Од 1895. до 1905. визуелни део на предњој страни разгледнице, није заузимао више од 2/3 простора. На тој страни су писане поруке, називи приказаних мотива, подаци о произвођачу, издавачу, броју издања. Натписи на разгледницама су били најчешће на ћирилици, али и на латиници. Такође, су неки од натписа били и двојезични, поред српског, били су још и на неком од страних језика.

Временом разгледнице све више личе по форми на данашње. Површина са визуелним приказом је била све већа, а простор за писање све мањи, док на крају није заузела читаву предњу страну. Када се то десило, то је условило реорганизацију задње стране, која је подељена на два дела: на једној половини се писала адреса, а на другој писана порука.

Хотел Гранд – касније биоскоп јадран, око 1920.

Тематски разгледнице су веома разнолике и на њима су најчешће панорамски прикази предела и града, историјске и знамените личности, цркве, манастири, значајне зграде, индустријски објекти, историјски догађаји, репродукције слика познатих уметника, споменици итд.

Мотива на разгледницама Параћина има јако пуно. Највише је заступљена Црква Св. тројица и споменик палим борцима из 1. св. рата. Ово су истовремено и заштитини знаци Параћина, као и нашег удружења. Од индустријских објеката на разгледницама ту су Српска фабрика стакла, па и фабрика штофа, по којима је Параћин познат. Затим од мотива су приказиване главне улице и тргови, хотели, књижаре. У новијој историји препознатљиви мотиви су и хотел Петрус, споменик Бранку Крсмановићу, споменик Ослободиоцима Параћина из 2. св. рата, робна кућа Шумадија и робна кућа Београд, као и значајније и велике зграде у центру града.

Израда и продаја разгледница некада је био врло уносан посао и постојао је велики број издавача. Неки од првих издавача у Параћину су: Тихомир Тодоровић, Коста Хаџи Видојковић и синови, Љуба Моравац и други. Разгледница једног од поменутих издавача, са мотивом његове књижаре је показана на редној слици.

Разгледница са мотивом споменика палим борцима 1. св. рата и књижаром Љубе Мораваца, 1930.

Наравно то је важило за време када су разгледнице својом појавом потискивале писање писама. Данас у времену електронске комуникације, разгледнице и даље постоје, али сада више као сувенири за туристе са карактеристичним мотивима одређеног места, а мање као средство за писану комуникацију. Е-мејл и интернет су однели превагу у брзој комуникацији, па разгледнице морају да се задовоље, својим значајним местом у историји као виду комуникације некада, а сада да преузму нову улогу сувенира са путовања. Међутим, данас постоје и електронске разгледнице, познате као е-cards или веб разгледнице и шаљу се у различитим приликама преко е-маила. Предност оваквих разгледница је што поред визуелног мотива и поруке могу да садрже и звук и музику.

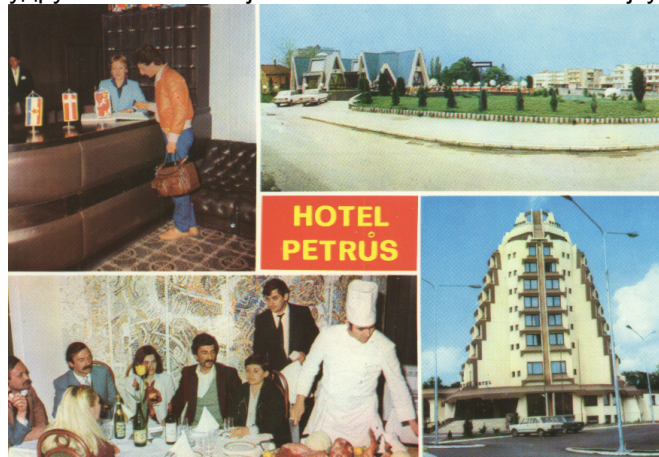

Разгледница Параћина – Колаж из 1980.

У одељењу за историју Завичајног музеја у Параћину, у фонду старе градске архитектуре налази се збирка од преко 500 разгледница и фотографија старог Параћина.

И на нашем сајту Удружења Параћинаца на адреси www.paracinac.com имамо галерију

разгледницу Параћина, па их тамо можете погледати преузети. Већину изложених разгледнице смо добили од нашег члана арх Бранка Куцине. Лепу колекцију разгледница Параћина поседује и супруга пок. Петра Циге Стојковића. Ако имате неке старе разгледнице Параћина, биће нам драго ако желите да нам их пошаљете, а ми ћемо их приказати и поделити са члановима нашег удружења објављивањем на сајту.

Разгледнице Параћина – Колажи из 1980-их

Разгледница са сајта www.paracin.com

И на крају: *Ми смо добро, цео и вама желимо!*

Саша Т. Живановић

СЕЛА НАШЕ ОПШТИНЕ

Главица,
село бивших стаклараца

Некад село, затим приградско насеље а најновијим урбанистичким планом саставни део града Параћина.

Село лежи источно од града, да их не раздваја коридор 10 (ауто пут), давно би било спојено са Параћином. Град и село спаја река Црница.

Нисам успео да пронађем порекло имена Главица, вероватно је настало по биљкама које су на овом простору узгајане, а плодови личе на главице купуса, лука или сл. и ето имена.

Село је под именом Главица уписано 1863. год. када је вршен попис становништва, тада је имало 17 великих домаћинстава са презименима Димитријевић, Стефановић, Дулић, Хађић, Инванковић, Митић, Матић, Ђорђевић а која су сачувана и до данашњих дана.

Село Главица

Село је било богато, земљиште плодно, Црница пуна чисте воде са три воденице, једна поповска а две породице Стоиљковић, околина пуна винограда и воћњака који су припадали породици Гајић, која је поседовала и чувену „Пецару“, у којој се пунило вино и производили сокови. На жалост ни воденица ни „Пецаре“, више нема.

Српска Фабрика Стакла на старој разгледници

Оснивањем 1907. год. „Српске фабрике стакла“, настаје ново доба за овај крај. Слава припада новим људима и занатима везаним за стаклару. Стакларски мајстори долазе из целе Европе у којој је тај занат достигао врхунац. Ти мајстори стакларства су углавном Чеси и Немци. Породице Хочевар, Ванек, Вајт, Худи,

Кочице и друга чине мајсторску елиту. Малолетна деца, оба пола Главице и околиних села, почињу да раде као носачи „трокова“, и усијаног стакла, деца „краду“, занат и тако постају врсни мајстори : стаклодувачи, пресари, гравери, и брусачи. Ту традицију чувају и данас.

Даљи живот Главице био је везан за живот, развој и рад стакларе. Све је описано у монографијама о стаклари које су издате у дугој историји ове фабрике.

У сенци мајстора „стаклараца“, деца Главице под изузетно тешким условима завршавају факултете. Први је др. ветерине Рашко Димитријевић, кога нажалост више нема. За Рашком крећу и остали, углавном из породице Димитријевић, било по мушкој или женској линији. Поменимо дипл.инг. грађ.Николу Димитријевића, дипл.еџ. Мишу Димитријевића, бившег Директора штофаре, Заменика министра туризма и трговине и Генералног директора Р.К. „Београд“, а све у време најтежих услова привређивања - хиперинфлације и времена за живот и рад у Србији. Ту је наравно и Хађић Драгомир дипл.еџ. директор „Електродистрибуције“, и „Српске фабрике стакла“, у којој је провео 15.год.на челу, када је фабрика бројала око 4500 радника.

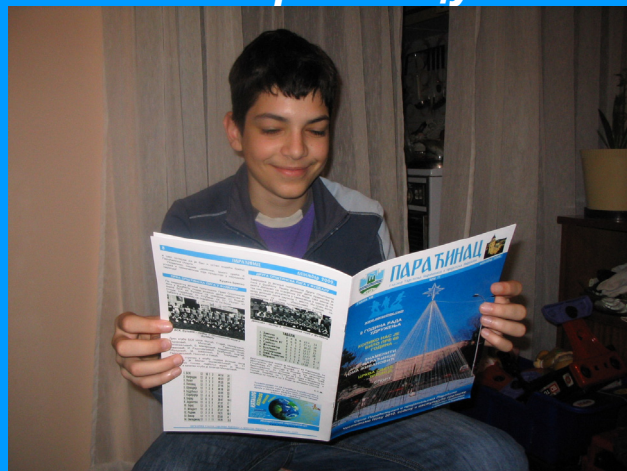
На жалост главички стаклари, стаклодувачи, гравери и брусачи деле судбину стогошње стакларе. Њихове пећи су угашене, а они растурени по фабрици или су остали без посла на очиглед свих нас.

Тема о стаклари захтева читаву студију, за коју треба више времена, простора и много цињеница о којима може да се дискутује.

Надам се да почиње нова историја Главичана и Главице, дете Главице Небојша Бобан Богдановић, дипл.инг.маш. је на челу „Српске фабрике стакла.

Пожелимо му много среће, пружимо пуну подршку нашем Бобану.

Главичанин пензионер
дипл.еџ. Драгомир Драги Хаџић

Позив на сарадњу
У Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења, за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на е-маил szivanovic@mas.bg.ac.yu . Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији. Хвала.

КУЛТУРА

Музеј у Параћину

Идеја о оснивању музеја у Параћину зачета је давне 1947 године и упркос залагању неколицине ентузијаста аматера, није реализована све до 1975 године. Недостатак материјалних средстава, адекватног простора за чување и излагање музеалија као и стручног кадра представљало је непремостиву препреку.

Тек 1975. године на иницијативу СО Параћин донета је одлука о оснивању музеја, и тиме започиње реализација идеје старе скоро пола века. Рад на оснивању музеја није ни мало једноставан ни лак посао. Крајем 1977. године скромна али вредна збирка прикупљених музеалија смештена је у једну од првих спратних зграда у Параћину саграђену средином XIX века у улици Максима Горког бр. 17 познатој као „Ружићева кућа“. Основу за конституисање музеја представљала је археолошка збирка ОШ „Радоје Домановић“, која је настала преданим залагањем неколицине ентузијаста аматера на челу са проф. Момиром Јездићем. Иако су археолошки предмети скоро редовно прикупљани без критеријума које налаже музеологија, дужни смо да вредним ентузијастима одамо признање за њихов упоран рад. Вредне збирке: природњачка, нумизматичка а пре свега археолошка током година нажалост знатно су осиромашене али и такве представљале су поуздан показатељ о богатству овог подручја покретним и непокретним културним добрима.

Наредне 1978. године у сарадњи са Заводом за заштиту споменика културе у Крагујевцу, израђен је пројекат адаптације објекта за потребе музеја и одмах се приступило његовој реализацији. Радови на поставци изложбе обављени су етепно. У првој етапи постављена је стална изложба одељења за историју, а у другој су постављене изложбе одељења за археологију и етнологију.

На дан ослобођења града 13 октобра 1978. године свечано је отворен музеј у Параћину.

На основу закона о заштити културних добара у Србији а према решењу о утврђивању надлежности музеја према врстама уметничко-историјских дела и према територији, музеј у Параћину је **1990. године конституисан као Завичајни музеј „Параћин“** за послове заштите уметничко-историјских дела за територију општине Параћин.

У музеју постоји **археолошко, историјско и етнолошко** одељење и раде три извршиоца са високом стручном спремом.

Данас у музеју постоји **стална археолошка, палеонтолошка и етнолошка поставка**, као и **изложбени простор** у коме се **приређују тематске изложбе**.

Неки од експоната музеја у Параћину

Кроз сталну музеолошку поставку која се допуњује и мења новим налазима, посетилац музеја данас затиче изложбу конципирану тако да на најсликовитији начин пружи целовиту слику о прошлости овог подручја од периода млађег каменог доба (5200 г.п.н.е.) до првих послератних година.

Од оснивања до данашњег дана Музеј се мењао кроз време. Мењало га је друштво, политичко и економско окружење. Највише су га, ипак мењали појединци радећи у њему уз жељу да у центар промена будете Ви посетиоци, Ваше задовољство и интересовање.

Адреса музеја:
Завичајни музеј „Параћин“
ул. Томе Живановића бр. 17
Тел/факс 035-562035

Драгијана Илић, директоре-mail
dragijana_ilicparacin.rs

СПОРТ

Шта би било, кад би било...

ФК ЈЕДИНСТВО ПАРАЋИН

грб

Име	Fudbalski klub Jedinstvo
Година основања	1923
Боја клуба	зелено-бела
Резервна боја	бела-бела
Адреса	35250 Параћин, Томе Живановића бб
Стадион	Gradski stadion Paraćin
Председник	Милан Милојевић
потпредседник	Богдан Бабић
Тренер	Бобан Лазић
помоћник тренера	Горан Дедијер

Најстарији параћинац, рођен давне 1923 године, Фудбалски клуб „Јединство“, своју 87 годину троши у Српској лиги - Исток. Зимску паузу дочеко је на 9 месту а да је јесенас било мало више спортске среће могао је чак и до друге позиције, иза лидера нишког Синђелића. Играли су „зелено-бели“ најлепши фудбал, тако сви противници рекоше, али управа сматра да су у мањку 9 бодова, што ће покушати да се исправи овога пролећа. Начињени су и први кораци у том правцу. У прелазном року стигли су проверени играчи Ђокић из Пирота, Петковић из Лесковца, голман Томић вратио се из Аранђеловца, остали су Миљковић и Видановић, па ће уз њих параћинска млађарија, играти запажену улогу у наставку трке за бодове. И даље је једини спонзор клуба Општина Параћин, а несебичну помоћ пружа и Спортски центар „7.јул“ на челу са директором Милорадом Видовићем.

Неодговорна руководства клуба до 2000.године, оставише у наслеђе дугове од око 150.000 евра што свакако отежава рад клуба. Те дугове уредно враћа Општина Параћин, а шта би било да дугова није, можемо само наслутити. Тај новац би се сигурно уложио у реновирање стадиона и у рад млађих категорија а вероватно би у клубу сада играли многи који одоше у потрази за бољим условима. Дукић игра у Хајдуку из Куле а био је и у Локомотиви из Витебска, прволигашу из Белорусије а за њега је био заинтересован и Динамо из Кијева. Радовановић је тренутно у Банату из Зрењанина, Богдан Марјановић након прволигашког стажа у Звездари и Јагодини тренутно је у Морнару из Бара. Голман Јокић, Борко Миленковић и Ненад Симић узданице су Новог Пазара док је Марко Алексић у Младости из Лучана. Милош Јевђевић је адут Биг Була из Бачинаца у трци за Прву лигу, а Ненад Петровић и Иван Ристић већ неколико сезона играју

у Шведској. Да они сада играју у „зелено-белом“ дресу навијачи би у Параћину сигурно гледали прволигашки фудбал. Има Јединство одличне млађе категорије, из којих пониклоше садашњи првотимци Остојић, Ивановић, Радовановић, Милановић, Митровић, Сибиновић, који је потписао предговор са „Јагодином“, а на ред чекају омладинци, који ће се од јесени борити за стартних 11 у првој постави. Председник клуба Милан Милојевић и потпредседник Богдан Бабић, са члановима Управног одбора, боре се за идеју да за годину-две, када стаса млађарија из Параћина нападну и Прву лигу. Тешкоћа има много, на изглед баналне ствари, недостају лопте за тренинг, у клубу је тренутно у свим категоријама активно око 300 фудбалера, у економату нема ни једног шушавца за тренинг, тренерке и зимске јакне купљене су пре више од 10 година. Чуди да нико од успешних привредника из града, а и оних расутих по белом свету, не препознаје свој интерес да уложи макар мало у бренд какав је „Јединство“, да помогне макар у куповини опреме, што би руководсво, фудбалери, а и многобројни навијачи знали да цене. Припреме које су у току и одигране утакмице, дају наду да ће тренер Бобан Лазић и његов помоћник Горан Дедијер, на премијери против „Тимока“ у Зајечару имати одличан састав и да се могу надати добром резултату.

FK Jedinstvo Paracin

Да се за добре игре „Јединства“ чуло, доказ је да извештаје са утакмица можете чути уживо на СОС каналу.

Уколико имате жељу да помогнете рад клуба, јавите се на телефоне :

035 563-420 или **060 10 06 015**, сви они којима је на срцу „зелено-бела“ боја биће вам захвални.

Зоран Марковић

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.